

den er vier manches volgens deze zogenaamde PKA race-regels gereden.

Geraced wordt er trouwens over een fantastische vijf dagen; twee manches per dag behalve de derde dag, die is gereserveerd voor een 'Safari' een lange afstandrace, heen en terug op een 11 km lang strand.

De eerste twee dagen verlopen hopeloos voor deze slecht voorbereide Hollander. De meesten hadden in het voorafgaande weekend ter plekke flink geoefend en zijn bovendien gewend aan het wedstrijdparcours.

De onbedreigde huidige Britse kampioen, Jason Furness staat met twee overwinningen uit vier wedstrijden al ruim aan kop, maar elke race is spannend en een kleine fout is al voldoende om achterin te eindigen. De motivatie blijft echter uitstekend

en de derde dag moest mijn dag worden; de afstand is vrijwel gelijk aan het retourtje Scheveningen-Katwijk en de wind waait met een goede 5 Bft recht uit zee dus er hoeft niet gelaveerd te worden. Aan de start bereikt het adrenaline gehalte in m'n bloed een bedenkelijk hoog niveau, het wordt alles of niets; m'n 5 m² Peel is dan ook zeker de helft groter dan de vliegers van de rest van de vloot en tilt me al wachtend voor het startsignaal bijna verticaal uit het zitje. Op nog een Franse 'Wipi'-vlieger na ben ik de enige 2-lijns piloot, de overige 4-lijners hebben in de chaos voor de start een duidelijk voordeel: het is veel makkelijker om elkaars vliegers en lijnen te ontwijken. Maar zodra het peloton wat langgerechter is geworden gooi ik de Peel laag naar de grond en spurt al slappend onder de andere vliegers door naar de voor-

hoede. Daarna wordt het een lang gevecht tussen een Fransman, die vliegt met een schitterende 'Advance' vlieger. Later blijkt dat een prototype Graham te zijn, die ook voor het ontwerp van de Quadrifoil Competition verantwoordelijk is geweest. Deze 'ADVANCE' met z'n rechte achterkant lijkt een bijzonder efficiënte vlieger, maar gelukkig nu nog een maatje te klein en na 5 kilometer proef ik voor het eerst het genot om de hele vloot buggiers achter me te hebben. Op dat ogenblik komen we bij een aantal oude Duitse bunkers midden op het strand en als koploper moet je zelf besluiten aan welke kant er langs te gaan. Ik kies voor de 'droge' kant en dat blijkt helemaal verkeerd. Het strand wordt zacht en aan de 'natte' kant gaat een Fransman met een Skytiger veel sneller. Het blijkt Laurent Ness te zijn, die